25/12/2020

Μητρ. Λαρίσης: “Αυτοί που κούνησαν το δάκτυλο στη Εκκλησία”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου

“Τα Χριστούγεννα, ιδίως στις δυτικές κοινωνίες μετά τη βαθμιαία αποχριστιανοποίησή τους, αν και είναι ο,τι πιο σημαντικό έχουν να εορτάσουν, συνήθως συνδυάζονται με την παιδική αθωότητα, τη γαλήνη και την ελπίδα, περισσότερο ως συναισθηματικές, θεωρητικές και συμβολικές έννοιες, χωρίς να συνδυάζονται με την πρακτικότητα της Πίστης. Έτσι όμως, χάνονται ουσιαστικές αλήθειες που το πνευματικό περιεχόμενο της Εορτής αναδεικνύει και που όταν τις προσεγγίζουμε αιφνιδιαζόμαστε”

Αυτά αναφέρει μεταξύ άλλων στο μήνυμά του για τα Χριστούγεννα ο Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος.

“Αυτή η Χάρη κατ᾽ εξοχήν παραμένει διαχρονικά στον κόσμο και μεταδίδεται μέσα από το Μυστήριο των Μυστηρίων, την Θεία Ευχαριστία. Δυστυχώς, πολλοί αλαζόνες, έφτασαν στο σημείο, εκμεταλλευόμενοι τη δύσκολη όντως συγκυρία της πανδημίας, να συμπεριφερθούν σαν άλλοι Ηρώδες, προσπαθώντας να φονεύσουν

τον Χριστό στην καρδιά μας, να μας στερήσουν από την ουσία της Πίστης μας, να μας συμπαρασύρουν στον δικό τους πνευματικό θάνατο, προσβάλλοντας την Θεία Κοινωνία. Θεώρησαν εαυτούς ανώτερους της Εκκλησίας και περιφρονώντας την αποκρυσταλλωμένη εμπειρία τόσων αιώνων, έφτασαν να χαρακτηρίσουν το Μυστήριο της ζωής ως πιθανότητα αιτίας θανάτου. Δυστυχώς εκμεταλλεύτηκαν τον εύλογο φόβο από τον ιο για να δημιουργήσουν παράλογο πανικό κατά του Υιού. Χρησιμοποίησαν ως επιχείρημα τη δική τους αντίληψη περί επιστήμης και κούνησαν στην Εκκλησία το δάκτυλο, την ίδια ώρα που η επιστήμη μας δήλωνε ανεπαρκής κι ανήμπορη να μας λυτρώσει από την πληγή της πανδημίας Κι όμως, είναι από αιώνες παρατηρημένο και γι᾽ αυτό διαπιστωμένο, πως η Θεία Κοινωνία, ως Μυστήριο άλλων διαστάσεων, δεν περιορίζεται στις συμβατικότητες και τις συνθήκες του κόσμου τούτου. Γι᾽ αυτό και μεταδίδεται «εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον», αρκεί ο άνθρωπος να προσέρχεται με μετάνοια και ταπείνωση μπροστά στον φοβερό Θεό”.

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Πρός
Τόν Ἱερό Κλῆρο καί τόν
Εὐσεβῆ Λαό τῆς καθ᾽ ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀγαπητοί μου,

Χριστούγεννα σήμερα, κι ἐμεῖς πιστοί σέ Ἐκεῖνον πού σαρκώθηκε «δι᾽ ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν», ὅπως ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας, στρέφουμε τήν ὅλη μας ὕπαρξη, τό ὅλο μας εἶναι, στόν Παντοδύναμο Θεό πού ἀποκαλύπτεται ὡς μικρό καί ἀδύναμο βρέφος σέ μιά φάτνη στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ.

Τά Χριστούγεννα, ἰδίως στίς δυτικές κοινωνίες μετά τή βαθμιαία ἀποχριστιανοποίησή τους, ἄν καί εἶναι ὅ,τι πιό σημαντικό ἔχουν νά ἑορτάσουν, συνήθως συνδυάζονται μέ τήν παιδική ἀθωότητα, τή γαλήνη καί τήν ἐλπίδα, περισσότερο ὡς συναισθηματικές, θεωρητικές καί συμβολικές ἔννοιες, χωρίς νά συνδυάζονται μέ τήν πρακτικότητα τῆς Πίστης. Ἔτσι ὅμως, χάνονται οὐσιαστικές ἀλήθειες πού τό πνευματικό περιεχόμενο τῆς Ἑορτῆς ἀναδεικνύει καί πού ὅταν τίς προσεγγίζουμε αἰφνιδιαζόμαστε.

Μιά ἀπό αὐτές τίς ἀλήθειες τῶν Χριστουγέννων εἶναι τό ἀσυμβίβαστό τους μέ τήν ἀνθρώπινη ἀλαζονεία! Ἡ ἀλαζονεία, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται κυρίως ὡς πεῖσμα, πλήττει τόν ἐγωπαθῆ ἄνθρωπο καί τόν ὁδηγεῖ νά ἐκδηλώνει τήν ἐγωκεντρικότητά του, ἄσχετα ἀπό κοινωνική τάξη, οἰκονομική κατάσταση ἤ ἐπιστημονικές γνώσεις.

Κι αὐτή ἡ ἀλαζονεία στίς ποικιλότροπές της ἐκφράσεις, δέν παύει μέχρι σήμερα νά ὑπονομεύει τά κράτη καί τίς κοινωνίες, τήν εἰρηνική συνύπαρξη καί τήν προκοπή, τίς οἰκογενειακές καί διαπροσωπικές σχέσεις. Ἕνα εἶναι τό βασικό χαρακτηριστικό τοῦ ἀλαζόνα κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο: «ὅτι γάρ οὐδέν εἶναι νομίζει πάντας ἀνθρώπους πρός ἑαυτόν», τό ὅτι νομίζει πώς σέ σχέση μέ τόν ἑαυτό του ὅλοι οἱ αλλοι εἶναι ἕνα τίποτα. Γι᾽ αὐτό κι ἐπειδή δέν μπορεῖ νά ἀναγνωρίσει καλό σέ ἄλλους, παραβλέπει τήν ἀλήθεια, ὑποστηρίζει μέ παρανοϊκό τρόπο μόνον τή δική του λογική, γίνεται σκληρός, ἐνδεχομένως καί βίαιος, ἀποδεχόμενος τήν καταστροφή τῶν ἄλλων ἴσως καί τήν αὐτοκαταστροφή.

Ἄν δέν κατανοήσουμε καλά πόσο ἀποστρέφεται ὁ Χριστός μας αὐτό τό πνεῦμα τῆς ἀλαζονείας, δέν θά μπορέσουμε νά κατανοήσουμε γιατί τά Εὐαγγέλια τονίζουν καί ἀναδεικνύουν τό γεγονός ὅτι ὁ Παντοδύναμος Θεός μας ἐμφανίζεται στήν ἀνθρωπότητα ὡς ἕνα ἁπλό καί ἀδύναμο βρέφος μιᾶς φτωχῆς οἰκογένειας κι ὄχι γιά παράδειγμα, ὡς ἕνας πανέξυπνος διανοητής, ἤ ὡς πάμπλουτος ἐξουσιαστής, ἤ ὡς διάσημος διαμορφωτής τῆς κοινῆς γνώμης. Ἀντίστοιχα, ἀποκαλύπτει τόν Ἑαυτό Του στίς ταπεινές ψυχές. Χρησιμοποιεῖ ὡς ὄχημα τήν Κυρία Θεοτόκο, τήν Βασίλισσα τῆς ταπείνωσης, ἐμφανίζεται στούς ἁπλούς καί ταπεινούς στήν καρδιά ποιμένες, Τόν προστατεύει ὁ ταπεινός καί γι᾽ αὐτό σώφρων Ἰωσήφ, Τόν προσκυνοῦν οἱ γεμάτοι πόθο ἀναζητητές τῆς ἀλήθειας γι᾽ αὐτό καί ἁπλοί καί ταπεινοί Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν, οἱ ὄντως σοφοί…

Ἀντίθετα, οἱ ἀλαζόνες τῆς ἐποχῆς, ὅσοι εἶχαν ἐμπιστοσύνη μόνο στόν ἑαυτό τους, στά πλούτη τους, στήν ἐξουσία τους, ἀκόμη καί στή σοφία τους, δέν μπόρεσαν νά Τόν συναντήσουν, ἄν καί γιά διαφορετικούς λόγους τό ἐπιδιώκουν. Ὁ ἐπηρμένος Ἡρώδης, οἱ ὑπερόπτες Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, ὁ ὑπερήφανος Πιλᾶτος καί κοντά σέ αὐτούς ὁλόκληρη ἡ καθεστηκυῖα τάξη πού ἐνδιαφερόταν μόνο γιά προνόμια καί δικαιώματα, ἄν καί μπροστά στά μάτια τους δέν Τόν βλέπουν. Γιατί; Γιατί δέν μπόρεσαν ποτέ νά κατανοήσουν ἤ νά συμμεριστοῦν τό ὅτι ὁ Χριστός «ἑαυτὸν ἐκένωσεν, μορφὴν δούλου λαβών» (Φιλ. β΄, 7).

Καί σήμερα, συμβαίνει τό ἴδιο. Ἡ καμπάνα καλεῖ γιά νά προσέλθουμε καί νά μᾶς φανερώσει ἡ Ἐκκλησία τόν Χριστό. Γιά νά Τόν συναντήσουμε καί νά μᾶς ἀποκαλυφθεῖ πρέπει νά προσέξουμε νά προσέλθουμε ὅπως οἱ Μάγοι καί οἱ Ποιμένες. Μέ ταπείνωση καί ἁπλότητα, περιστέλλοντας τόν ἐγωισμό καί τήν ὑπερήφανη διάθεσή μας. Μήν πλησιάζουμε ὅπως οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη πού Τόν ζητοῦν γιά νά Τόν σκοτώσουν, ἤ ὅπως ἀργότερα οἱ διάφοροι σοφιστές καί δόλιοι οἱ ὁποῖοι κοίταζαν νά Τόν παγιδεύσουν στό λόγο.

Ἀπό τή Γέννησή του καί μετά ὁ Χριστός ἀντιμετωπίζει ὅλων τῶν εἰδῶν τίς ἀνθρώπινες στάσεις ἀπέναντί Του. Ἀπό τίς πλέον ἔντιμες, ἕως τίς πλέον ἄθλιες.

Ἀπό τίς πλέον εὐσεβεῖς, ἕως τίς πλέον ἱερόσυλες. Ἀπό τίς πλέον ἄδολες, ἕως τίς πλέον ὑστερόβουλες. Τίς ἀνέχεται ὅλες περιμένοντας τήν ἐπιστροφή ὅλων μας στήν Πατρική ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ καί Πατρός. Ἔχει ὅμως, προειδοποιήσει πώς ἐνῶ ὅλα συγχωροῦνται, ὑπάρχει ἕνα ἁμάρτημα πού δέν συγχωρεῖται ποτέ. Ἡ Βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Μᾶρκ. γ΄, 28-29). Πῶς πραγματοποιεῖται αὐτό τό ἁμάρτημα; Κάθε φορά πού ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖ τόν ἑαυτό του μεγαλύτερο καί ἀνώτερο ἀπό τόν Θεό καί ἐνεργεῖ ἀντίστοιχα. Πότε ὁ ἄνθρωπος φτάνει σέ αὐτό τό σημεῖο; Ὅταν τόν κυριεύει ἡ ἀλαζονεία. Γι᾽ αὐτό καί χαρακτηρίζεται πνευματικός καρκίνος, ὑπεύθυνος γιά πολλούς πνευματικούς θανάτους.

Τά Χριστούγεννα κυριαρχοῦν καί ἡ ἀνθρώπινη ἀλαζονεία ἀνατρέπεται! Ὁ Χριστός μας πρῶτα μέ τό παράδειγμά Του κι ὕστερα μέ τόν λόγο Του ἔρχεται νά μᾶς πεῖ: «Μάθετε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι πρᾴός εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν·» (Ματθ. ια΄, 29). Ὁ καρκινογενής ἀνθρώπινος ἐγωκεντρισμός θεραπεύεται μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀλλοιῶς ὁ ἄνθρωπος παιδαγωγεῖται καθώς «Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσιν χάριν» (Ἰακ. δ΄, 6).

Αὐτή ἡ Χάρη κατ᾽ ἐξοχήν παραμένει διαχρονικά στόν κόσμο καί μεταδίδεται μέσα ἀπό τό Μυστήριο τῶν Μυστηρίων, τήν Θεία Εὐχαριστία. Δυστυχῶς, πολλοί ἀλαζόνες, ἔφτασαν στό σημεῖο, ἐκμεταλλευόμενοι τή δύσκολη ὄντως συγκυρία τῆς πανδημίας, νά συμπεριφερθοῦν σάν ἄλλοι Ἡρῶδες, προσπαθῶντας νά φονεύσουν τόν Χριστό στήν καρδιά μας, νά μᾶς στερήσουν ἀπό τήν οὐσία τῆς Πίστης μας, νά μᾶς συμπαρασύρουν στόν δικό τους πνευματικό θάνατο, προσβάλλοντας τήν Θεία Κοινωνία. Θεώρησαν ἑαυτούς ἀνώτερους τῆς Ἐκκλησίας καί περιφρονῶντας τήν ἀποκρυσταλλωμένη ἐμπειρία τόσων αἰώνων, ἔφτασαν νά χαρακτηρίσουν τό Μυστήριο τῆς ζωῆς ὡς πιθανότητα αἰτίας θανάτου. Δυστυχῶς ἐκμεταλλεύτηκαν τόν εὔλογο φόβο ἀπό τόν ἰό γιά νά δημιουργήσουν παράλογο πανικό κατά τοῦ Υἱοῦ. Χρησιμοποίησαν ὡς ἐπιχείρημα τή δική τους ἀντίληψη περί ἐπιστήμης καί κούνησαν στήν Ἐκκλησία τό δάκτυλο, τήν ἴδια ὥρα πού ἡ ἐπιστήμη μας δήλωνε ἀνεπαρκής κι ἀνήμπορη νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τήν πληγή τῆς πανδημίας Κι ὅμως, εἶναι ἀπό αἰῶνες παρατηρημένο καί γι᾽ αὐτό διαπιστωμένο, πώς ἡ Θεία Κοινωνία, ὡς Μυστήριο ἄλλων διαστάσεων, δέν περιορίζεται στίς συμβατικότητες καί τίς συνθῆκες τοῦ κόσμου τούτου. Γι᾽ αὐτό καί μεταδίδεται «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωήν αἰώνιον», ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά προσέρχεται μέ μετάνοια καί ταπείνωση μπροστά στόν φοβερό Θεό.

Ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός σαρκώνεται γιά νά μᾶς προσφέρει τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του. Ταπεινώνεται δείχνοντάς μας τόν τρόπο γιά νά Τόν πλησιάσουμε, ὥστε φθάνοντάς Τον νά Τόν πάρουμε μέσα μας μέ τήν Θεία Κοινωνία καί νά κατοικήσει αἰώνια στίς καρδιές μας. Μακάρι, «ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθείς καί ἐν φάτνῃ

ἀνακλιθείς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν», νά μᾶς χαρίσει τήν ἀπαλλαγή ἀπό τό φρικτό πάθος τῆς ἀλαζονείας καί νά μᾶς ἀναδείξει μιμητές Του σέ αὐτό πού μέ τόν ἐρχομό Του μᾶς προτείνει, τήν ἁπλότητα τῆς ψυχῆς, τήν Ἁγία ταπείνωση.

Καλά κι εὐλογημένα Χριστούγεννα.

Μέ πατρικές εὐχές.
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

†Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου Ἱερώνυμος